

Marcin P. Czyż

Psychologiczne i pastoralne aspekty homoseksualizmu : streszczenie pracy dyplomowej

---

Studia Salvatoriana Polonica 2, 233-235

2008

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Psychologiczne i pastoralne aspekty homoseksualizmu
(Streszczenie pracy dyplomowej)

Praca magisterska została napisana na seminarium naukowym z psychologii w Wyższym Seminarium Duchownym Salwatorianów w Bagnie pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Czesława Cekiery SDS i zrecenzowana przez ks. prof. PWT dra hab. Tadeusza Reronia.

Patrząc na otaczającą nas rzeczywistość przełomu wieków, zauważa się dużo publikacji, audycji, programów telewizyjnych czy filmów poruszających problem homoseksualizmu. Ich autorów można podzielić na dwie grupy. Pierwsza grupa – propagująca homoseksualizm oraz tzw. kulturę gejowską – próbuje za wszelką cenę pokazać to zjawisko jako całkiem naturalne i normalne. Druga grupa zaś podaje wiele argumentów psychologicznych, etycznych, moralnych czy religijnych za tym, że zachowania homoseksualne są wyrazem wewnętrznego „nieuporządkowania” człowieka.

Celem podjętej pracy była pogłębiona analiza zjawiska homoseksualizmu w aspekcie psychologicznym i duszpasterskim oraz przedstawienie różnego rodzaju metod wychowawczych oraz terapeutycznych, które można wykorzystać w duszpasterstwie, aby pomóc osobom homoseksualnym wyjść z problemu homoseksualizmu.

Praca składa się z trzech rozdziałów, których treść przedstawia się następująco. Pierwszy rozpoczyna się od ukazania problemu zachowań homoseksualnych w perspektywie historycznej. Zwrócono także uwagę na to, jak homoseksualizm jest traktowany przez główne systemy religijne. Przedstawiono również dotychczasowe badania problemu zachowań homoseksualnych oraz stosunek Kościoła katolickiego do osób homoseksualnych i do zachowań homoseksualnych.

Drugi rozdział poświęcony jest osobowościowym uwarunkowaniom zachowań homoseksualnych. Ujmując człowieka całościowo, przedstawiono psychologiczne i socjologiczne uwarunkowania postaw homoseksualnych. W związku z tym, że w ostatnim czasie zauważa się nasilenie ataków na Kościół katolicki, motywowanych rzekomym nieprzestrzeganiem przez tę wspólnotę

praw człowieka, autor wskazał też na oficjalne nauczanie Kościoła wobec osób o orientacji homoseksualnej.

Trzeci rozdział opiera się na przekonaniu, że zmiana orientacji seksualnej nie jest niemożliwa, jak się to dzisiaj często lansuje. Potwierdzeniem możliwości zmiany są tysiące osób, którym udało się wyjść z homoseksualizmu. W tym duchu autor przedstawia możliwości pomocy psychologicznej, psychoterapeutycznej oraz duszpasterskiej osobom homoseksualnym w pokonaniu tychże skłonności. Przedstawiono najważniejsze programy terapeutyczne, które są stosowane w procesie uzdrawiania osób homoseksualnych.

Najważniejszym wnioskiem wynikającym z pracy jest stwierdzenie, że orientacja homoseksualna nie jest wrodzona. Żadne z prowadzonych badań, które miały wykazać, że orientacja homoseksualna jest wrodzona, nie potwierdziły tej hipotezy. Praktyka wielu psychologów prowadzących terapię osób homoseksualnych wskazuje, że skłonności homoseksualne są wynikiem nieprawidłowego rozwoju osoby.

Z badań nauk historycznych wynika jasno, że praktyki homoseksualne były potępiane i traktowane jako patologia. W innych kręgach kulturowych i geograficznych zachowania homoseksualne były traktowane jako przejściowy proces okresu dojrzewania. W żadnym społeczeństwie zachowania homoseksualne nie były traktowane jako dobre czy pożądane dla społeczeństwa.

Z badań socjologicznych wynika zaś, że skłonności homoseksualne występują u tych osób, u których w środowisku rodzinnym były zaburzone relacje interpersonalne. Niepełna rodzina (brak ojca lub matki) jest sytuacją sprzyjającą rozwojowi zachowań homoseksualnych. Środowiska zamknięte (nie koedukacyjne) typu więzienia, koszary wojskowe, domy dziecka itp. wpływają na pojawienie się praktyk homoseksualnych. Zazwyczaj mają one charakter zastępczy, jednak z czasem mogą się utrwalić na stałe w wieku późniejszym.

Przyczyn zachowań homoseksualnych należy szukać w głównej mierze w czynnikach kulturowych, społecznych i rodzinnych. Czynniki te są kluczowe w prawidłowym rozwoju osoby ludzkiej i jej płciowości. Zachowania homoseksualne są także wynikiem wyrównywania poczucia własnej niższości w stosunku do kobiety (jeżeli mamy do czynienia z homoseksualnym mężczyzną) lub do mężczyzny (w przypadku homoseksualnej kobiety).

Skutki zachowań homoseksualnych są negatywne. Współczesne badania jasno wskazują, że osoby homoseksualne są bardziej rozwiązłe oraz mają większe tendencje do prostytuowania się. Przekłada się to na współczynnik zaraźliwych wirusem HIV i chorych na AIDS. Związki homoseksualne są najczęściej związkami neurotycznymi, które charakteryzują się egocentryzmem każdego

z partnerów, zazdrością, nieufnością, z czasem nawet brakiem zainteresowania partnerem. Wśród osób homoseksualnych często występują tendencje dysfunkcjonalne i autodestrukcyjne.

Katolicy – zgodnie z nauczaniem Kościoła – winni zachować właściwie rozumianą postawę tolerancji wobec osób homoseksualnych. Nie stoi to w sprzeczności z ich przekonaniem, że akty homoseksualne są patologią aktu seksualnego człowieka. Kościół rzymskokatolicki stara się nieść odpowiednią pomoc duszpasterską osobom homoseksualnym (organizowanie terapii, grup wsparcia, nabożeństw itp.).

Inne religie traktują sprawę osób homoseksualnych dwojako. Pierwszy nurt jest bardzo podobny do chrześcijańskiego: tolerancja wobec osoby o tendencjach homoseksualnych, a traktowanie jako patologii czynów homoseksualnych. Drugi nurt (występujący na Dalekim Wschodzie) charakteryzuje się moralną obojętnością wobec aktów homoseksualnych, o ile nikomu nie przynoszą szkody.

Stwierdza się, że homoseksualizm jest zaburzeniem psychologicznym. Zmiana orientacji z homoseksualnej na heteroseksualną jest jak najbardziej możliwa do osiągnięcia. Akty homoseksualne stoją w opozycji do moralności katolickiej.

Osoby homoseksualne pragnące pokonać swoją kondycję homoseksualną powinny podjąć właściwą i profesjonalną terapię, która musi być połączona z odpowiednim kierownictwem duchowym oraz przyjęciem nowego planu na życie. Duchowość katolicka jest nieodzowna w prowadzeniu terapii. Wśród wielu modeli terapeutycznych najlepszym dla osób homoseksualnych i przynoszącym najkorzystniejsze rezultaty jest tzw. model całościowy. Łączy on ze sobą filozofię, teologię, fizjologię i psychologię. Model ten wymaga współpracy terapeuty i kapłana, którzy razem mają pomagać osobie homoseksualnej osiągnąć właściwy rozwój psychologiczny oraz duchowy.

Dk. Marcin P. Czyż SDS